

ПАРАΞЕНА ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΕΑΡΔΥ ΓΚΡΑΙΝ

Η ΑΤΥΧΗ ΑΠΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΙΑ

—Μίστερ "Αργιτέλη, τοῦ εἴπε τότε ἔνας ἀπό τὴν συντροφιά, εἰσαὶ ὁ μόνος Ἐλλήνων που θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς πῆ μιὰ δύμορφη ἴστορια. Γ' αὐτό, ἐπιθυμήσας τὴν συντροφιά σου κι ἡρέψας μ' όλο τὸ θάρος τῆς φιλίας νὰ σ' αἴρουχισσουμε ἀυτή τὴν τόσο ἀκατάληπτή δώρα στὸ μέγαρο σου.

—Σάς εύχαριστω γιά την καλωσόντη σας νά με θυμηθείς, μάς πάντας. Είμαι, όπως πάντα, στη διάθεσί σας. Καὶ δέν φανταζεσθή πόσα καθαρού μού κάνει η συντροφία σας, ειδικώς διά πάφη, που κλείνουν δικριθέντα δέκα χρόνια από τότε πού ἀλλαξα τρόπο ζωῆς κι' οπτικήσα τη φήμη του πιστοπαραδόσου Αιγείριανού.

—Τί σ' έκανε λοιπόν, μίστερ "Αρντλεϋ, ν'
άλλαξης τή ζωή σου; τὸν ρώτησε δὲ Ντούγ-
καν Φάλμπο, δὲ καλύτερος παίκτης τοῦ
πόλο.

— "Α. είναι μια πολύ μεγάλη και τραγική ιστορία.. Συγχωρίστε με, που όπως θά σας μελεχούλησαν. Μά κι' ή τραγικές περιπέτειες έχουν κακιά φορά τόθελγτρος τους. 'Ακούστη την καί άλλα μη δικαιωθείτε... Ολοι από σα βέβαιος έξεραν ότι όως τα τριάντα χρόνια μου ήμουν ό κομψότερος άνθρωπος της Νέας Υόρκης. 'Εκείνο τον καιρό σύνχρονα στα καλύτερα σαδόνια, είχα δικαίου μου δλογα στις κοδρούς και κάθε χρόνο κέρδιζα το μεγάλο «γυγράν-ποι» διπλά με διαβολεμένη ενδονοσία της τύχης. Μά τι τά θέλετε, είχα βαρεθῆ τά πλούτη μου και τις εϋκολες κατατήσεις. Τότε διακρίθησα τις γυναικές σε δυο κατηγορίες: Σ' αύτές που πλησίαζουν έναν άνδρα για τό πορτοφόλι του και σ' αύτές που πηγαίνουν κοντά του γιώματά έμμετρη περιπέτεια. Κι' δικαίως, κάθισα δίξιμα τότε υπήρχε άκομη και μια άλλη κατηγορία γυναικών: 'Εκείνες που έχουν καρβίδια και πού δημπούν έναν άνδρα χωρίς ουμέφορον μ' έναν άληθινό και φλογερό έρωτα, χωρίς νά ένδιαιφέρωντας διν ό σηματιμένους τους είνειν κληρονόμους του 'βασιλέων τῶν διασωτινῶν'

Η ένας κοινός λογοβόύτης που καταδίκωτας άπο την αστυνομία, Δέν μου είχε δοθή ή εύκαιρια ώς έκεινη την έποχη νά τόξευτρώσω. Γι' αύτό, δταν σκουργα μια γυναίκα νά μού λέη δτι είναι έρωτευμένη μαζί μου, τό μαδό μου πήγαινε στο πορεύοντα μου. Κι είχα μά την άληθεια, ένα σώμα παραδείγματα για νά βρίσκωσι ανθρώπη την παρομία που λέει δτι «δταν η φύλαχειο χτι πήρε στην πόρτα δυο έρωτευμένων, δέρωτας πη- δτάν από το παρέθυρο».

»Ενα βράδυ όμις σ' ένα σαλόνι έκανα τη γνωριμία του μίστερ Χάρρο Φάλκεστον. «Ηταν ένας δυνατός γεμάτος παραδείξεις που συχνάστηκε την καλή κοινωνία κι' δύναται μπορούσε να γλυτώσει από τα μαρτύρια των δένδρων, ντυνόταν δύο τό διυπάτον πιο φωτικά καλ πήγαινε νά διασκεδάση στά κέντρα των λαϊκών συνοικιών της Νέας Υόρκης. Ο Φάλκεστον μού μήλησε με τόσο ένθυμωσιόν με για τις περιπτώσεις του, ώστε απειθαδία νά τούς άκουλούσθηκαν κι' έγω. «Ετοι τ' άλλο βράδυ ουμφωνήσαμε νά πάμε μαζύ νά διασκεδάσουμε. Και πραγματικά, τη διώρυσμένη δύο μίστερ Χάρρο χύπτησε τό κουδούνι του μεγάρου του. Οι υπάρτεις μου φυσικά δέν τό δημόσιαν νά μέ δην, πριν νά με ειδοποιήσουν. Θυμάμαι διτί ένας ωπ' αυτών μου είχε άναγγειλει την έπισκεψη τού φίλου μου μ' αυτά τά λόγια: «Ένας άλιτης ήπιμενει νά σας δην. Λέει ζτι είνε φίλος σας. Μού έδωσε μαλιά του κι' αυτή την κάρτα νά σας δώσω που άσφαλδα δέν είναι δική του». Οταν διάβασα τ' θυνόμα τού φίλου μου, δέν μπόρεσα νά κρατήσω τά γέλια μου 'Αλλά ή έκπληξη μου, ήταν δύκον πο μεγάλη, δύταν άντικρυσα τόν Φάλκεστον «Ηταν άνγυριστος. Φορόδει τρύπα ρούχα, ήταν χωρίς κολλάρι κι' έκρεε τό πρόσωπο του μ'. Ένα κακέπτο. 'Ομολογώ δτι ή έμφασιν του μ' έκανε νά τάχας. Ωστόσο, έπειδη πάντα μ' άρρεσαν ή περιπτώσεις, συμμορφώθηκα με τις υποδείξεις του κι' έπειτα από μιά ώρα από τό μέγαρο του δόκτορος 'Αρτιλέυ έθυγανας δύο. Επικύνηνοι άλιτες. Ο Φάλκεστον, έκεινη τή νύχτα, μ' ώρχησε στά υπόπτα κέντρα τού λιμανιού της Νέας Υόρκης. Διασκεδάσμε περίφορά με τούς ναυτικούς και τίς γυναίκες. Το έξιμερόματα μας έζησε μή δαστονύμια και μας

"Eyes would see us."

εύχαριστημένοι μόνο πού είχαν μιά τόσο ώμορφη κόρη κι' ό πατέρας της μού την συνέστησε μέ μεγάλη υπερηφάνεια. Φαίνεται δμος δην ή Πήρολ, έτοι τη λέγων, από την πρώτη στιγμή πού μ' άντικρυσε, ξενιώσε για λένε αύτό πού λένε κεραυνοθόλο έφωτα. Μέ περιποιόταν ίδιατέρως, με κότταζε στά μάτια γιά νά μαντεύει κάθε έπομψια μου και κρεμόταν κυριολεκτικώς άπο τά χελή μου δταν μιλόδσα. Μό κι' έγώ είχα γοητευθή τόσο πολύ όπο την ώμορφά της, ώστε από έκεινο τό βράδυ ξινά άχωριστος φίλος του Ντράπτον και σιγά-σιγά ο πιό στενός φίλος αυτής της οικογενείας. Τούς είχα πή στι έργαζόμουν ώς άπλος έργατης στά έργοστασιού του φίλου μου του Κατάκετον και μιλούσα μ' άγνωστης γιά την πολύ δουλειά πού είχα και τό λίγο ήμερομίσθιο πού έπαρνα. "Οσο μπορούσα δμώς κρυφά τους βοηθούσα χρηματικώς, στέλνοντάς τους μ' άνωνυμα γράμματα έννοισαν ωράδ δολλάρια, πράγμα πού πήγαινε νά τρελλάνη τόν Ντράπτον μότο πολλή σκέψη πού έκανε γιά νά μαστέψη τόν πλούσιο προστάτη του. Τώρα ή Πήρολ μ' άργαπος μ' έναν παράφορο έρωτα και κάθε τόσο μού μιλούσε γιά τό γένοι μας. "Ο πατέρας της ήταν κι' αυτός ούμφανος γιά την θνωσί μας. Καί θά παντρεύουμον αυτή την ώμορφη μικρούλα, ήνη τόγύ δέν μού έπαιζε έννοισαν όσαγμα παγνίδι. Μιά μέρα δην Ντράπτον πού δέν είχε δουλειά, ήρθε και με ζήτησε στά έργοστασιού του Θαλάκετον. Τού άπαντησαν ψωσιάς δτι δέν έργαζόμουν έκει πέρα. "Έκεινος έπεμπε και τέλος κατάφερε νά παρουσιασθή μπροστά στόν Φάλκεστον γιά νά τόν πασακαλέση νά τόν πληροφορήση γιά τό στούντιο μου. Φωτασθήτη δμώς την έκπληξη του δταν στό πρόσωπο του βιοτράχων γνώρισε τόν άλλητη πού μέ συντρέψεις. "Ο Χάρρου πού δέν ήσερε τό ειδύλλιο μου, τόδη διηγήθηκε τότε ποιός ήσουν και γιά ποιό λόρο παρουσιασθήσουν ώς έργατικός. "Ο Ντράπτον τόν είχε κυιολεκτικών χαρακών. Γύρισε στό σπίτι του, δημητήκη την παράδοση ίστορία στή γυναίκα του κι είπε στήν Πήρολ άλλη τήν άλλητη. Μά ή ώμορφη μικρούλα είχε πολύ τρυφερή καρδιά. Κι' θταν στή πράσας της έφυγε γιά νά πάτη στήν συνηθισμένη κέντρο πού μαζεύομας στε, ή Πήρολ, πού είχε μείνει έπελωδη μόνη, νιατι είχε φύγει κι' ή μπέστος της, έκανε τίς φλέβες της μέ τό ένοψή του πατέρο της και πέθων. "Όταν πήγαν νά τόν παραδοθήσαν τόν πατέρο της, έκανε τά ικαρά παδιά της μαζεύεντα νύρω της έκλαυσην άπο τήν θάρη τους. Άκουσα έννοιος αυτής της παλιάς πολυκοινίας. Μ' ένα κακό ποσαύθημα στήν καρδιά, έκανε τό διωμάτιο, μέ δημιουργώνομα μέ φρίκη: "Η γυναίκα του Ντράπτον κρατούσε στήν δνικαλία τόν πατέρας πάντη τόν κόρης του και λειτούρησε τοελλή άπο τήν άπελποσιά της, έννοι τά ικαρά παδιά της μαζεύεντα νύρω της έκλαυσην άπο τήν θάρη τους. Άντην γρειασθήκαν και πολύ νιά νά μαντέψω τήν παραγωγία πού είχε έτεινηλη έκει μέσα. "Η Πήρολ, κατακλαβαίνοντας δτι δέν ιπποδόμησε νά νίνη γυναίκα έννοι πλούσιους έπιστρημάνους, και νυιάζοντας δτι τήν κοροϊδεύσινη πρωτηνή ή αύτοκτονη. "Ενώγα σήν έκληματάς άπο έκεινο τό πατέρι, τό δόπιο έναν θυμό θυμός νά τό θέλω, στήν δυστυνία. Καί ποσαύθησα νά τόν παροντόσα, στήνοντάς τους ένα μεγάλο χρηματικό ποσό. Μέ άπαντον πληγές πού δέν γιατσεύοντας μέ τά νούματα. "Ο Ντράπτον άπο τή λίπη του καταπίσης άλκοολική, ή γυναίκα του επικατέκηκε σ' ένα ψυνιστεό και τή παδιά του στάλθηκαν σ' ένα άσυλο. "Οσο γιά μέντος δάκινα δέν μπορούνται νά ένενάσσονται τήν περιποτέα μου. Καί τώρας σάς παρακαλώ, νά ημένα γυναγούσθετε πού δέν νά πηγά διασκεδάση σάς λίπησας μέ τήν ίστορία που Σάς διαλογή θυμώς δτι είναι σκοτώ νά παπούθησε άλπιθυν τήν Πήρολ Ντράπτον γιατι τήν άγνωστοις. Μά ή τίνη ήδη τό θέλων.

Κι' δηδάκτο Τόμας "Αοντέλι" πήρε τά λόνια άπογαστητές τοίν θύλουν του κι έπειτα παθητές δλουδιναντος ποδ-τίς έδοντικες συνοικίες τής Νέας Υόρκης γιά νά πηγά κανένα καστή μέ τον άγλαντονές πίλουν του και νά εγγάροντας λίπη πού βασάνιζε τήν καρδιά του.

ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΙΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΤΟ ΣΑΚΚΑΚΙ ΤΟΥ ΖΟΛΑ

"Ο 'Αλμπέρ Βόλφ διηγείται στά 'Απομνημονεύματά του τήν άκολουθη ίστορια: 'Η σκηνή στήν πλατεία του Πανθέου. Κάνει κρύο τρομερό. 'Ενας χλοιόδης νέος, μέ κατάμαρα μαλλιά, πλησιάζει μιά κοπελίτσα πού τόν περιμένει έκει μιά άλογκληρη όρα. —Λοιπόν; Βρήκες τίποτα; τόν ρωτά ή νέα. —Τίποτε! Δέν μπόρεσα νά θρώ κανένα γνωστό μου. —Μά έγώ πεινώ κι' ή όρα πάσει πέντε. —Καί γώ δέν σέ θέλω όπτη τήν πείνα! —Ωστε θά με νουνίσει νηστικοί σήμερα; 'Ο νέος μένει μιά στιγμή σιωπηλός, σκεπτικός. Κατόπιν μέ μια ξαφνική άπόφασι, θγάζει τό σακκάκι του, μέ παγνιά δέκα θαυμάτων κάτω άπο τό μηδέν, τό δίνει στήν φιλεναδόλλα του και τής λέγει:

—Πήγαινε τό στό ένεχυροδανειστήριο κι' άγγρασε κάτι νά φαινει.

Καί γυρνά μέ τό πουκάμισο στό δωμάτιο του.

'Ο κατιρός δέν διέσωσε δυστυγχός τό θυμό της μικρούλας. 'Ο νέος ώνιμοαζόταν Αιμίλιος Ζολά.

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

KATANTIA

"Αφότου γνωριστήκαμε μ' έκανες άνω-κάτω και τό μυαλό μου ρούφηξες ώσαν αύγο μελάτο κ' έπαιψε νά μέ συγκινή, έκτος έσε, πάσα γυνή κι' δπως τό γάλα του Νεστέλ, τά πάντα, ξενά-ένα δλαγκανούσανε, στά μάτια μου, σέ σένα..

Καί σύ πάς γάνεσαι, μού λές, γιά μένα και τό λές και κλαίς μά νοιώθω, μέ δλη τή θαθειά τήν τέχνη σου, στά χέρια σταν σέ πατρίνα, πώς ποτέ δέν σέ κρατάω άκρηρα, και πώς έφευγες μέ τό νού σ' δγκάληρη, ίσως, άλλουνο, και γιά τά μαρά, δταν ρωτά, σημάδια τού κορμούσου, λές, πώς σου τάκανες έγώ, φόνισα, συλλογίσου!

Τί κι' δν θρούνω τή γρυθού, μόνος, σάν δρίσκομαι, ξαθήι, άφοι την ίδια αυτή στιγμή, δη πρόθελνες, στοχάσου, σέ χάδι, διάνοχυρη, μπαλά, σημάτεψε στά μαλλιά σου! Λέω νά φύγω, δμαρτολή, μά πάλι λέω, τί μ' άφελει..

και πώς νά σ' αποχωριστώ, τώρα πειά πού τά χειλη, μέ τά φιλιά σου δημάτησαν διάμυτης, ρέ θήλω! Καί πώς μπορώ νά λυτασθώ κι' δν τό ζητώ κι' δν τό ποθώ,

μαζύ σου πού δέν ηγεία πειά δεθή και μέ ψυνή και σάμα, σάν τό σκυλλι μέ τό λουσι κι' ή ψείρα μέ τή θρόμα, τό κριμα μέ τόν πειρασμό, τό πέσιμο μέ τόν γκρεμό, τά δάντυσα μέ τήν κλοπή δάρσωστος μέ τό στοδιασα και σάν δηνς πλευριδιστος, πενούσανε στό δχμα..

κι' έγώ δάλγυπαστος, έγώ, σέ μιά κουκλίτσα, δμπρός, λυγω. Ένώ πού ίδη στή νούφατα μού τών γυναικών κρατούσα τήν περιπονίανε και τιμή και τίς δέσευτολιμόσα και κούβουσιε όπτη νειτονιά.

πάπη τή ντοστή μου. διώσοδανες κι' ήταν πεινή από τά σημαντικά στή πεινήσανε και τέλος μέ τόν πειρασμό..

ΑΓΑΠΕΣ ΜΟΥ ΓΥΡΕΥΕΙΣ ΜΑΡΓΑΡΩ...

"Αγάπες μού γυρεύεις, Μαργαρώ, άγάπες, σάν κι' αύτες πού είχα γνωρίσει, σταν παιδάκια άκδημα τρυφερό, πήγαινα στό σχολείο του μπάρκη Ζήση..

"Αγάπες μού γυρεύεις, Μαργαρώ, άγάπες, σάν κι' έκεινες πού είχα γνώσθει, στά έφηβικά μου χρόνια, τόν καιρό που ή καρδιά μου πάντα είχε νά δώση..

Καί έρημα άκρογιάλια μέ γυρνάς κι' δσα σφιλίσα σου κλέψω έκει και χάδια..

"Ωρες μέσα στά πάρκο μέ πλανάς μά έγώ γυρνώ κατάκοπος τά θράδυσα!

Καί νά στενάσωμε σταν σού μιλώ κάπου τόν κρωτά, τό θλέμα χαμηλώνεις ντροπαλό και πάντα, μοναχός, μπαίνω στή ποτή..

Στό πάρκο, έχθες, πού πέφτανε χλωμά τά φύλλα και συσσύδε θορειαδάκι, τό χέρι μου θά τώνιοισες σιμά, νά τρέψη, στό δικό σου τό χεράκι.

Καί θάπες μέ τή σκέψη σου. Ξαθή, δπωσιά σιμά καθόμαστε κ' οι δύο, πάντες έτοφεις άπο έρωτα θαθού...

(Πού νάξερες, πώς ήταν άπτ' τό κρύο!..)

"Η έξοχη, ή πορείες, ή άμισουδιά και τά φιλιά στό πάρκο θέλουν νειάτα, δέν φτάνω μοναχάς μέ τήν καρδιά, στά χρόνια μου, νά πάρω αυτή τή στράτα!

"Η άγαπη μου, φοθούμαι, ή φτωχή, δστεγώ μήν κρυώση κάτω πάπτη τάστρα. Θέλει μιά καμαρούλα, προσονή

κι' σταν φυσεις θορρήσας, θέλει θερμάστρα..

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ